

baven. Ovšem napadá žalovaný správnost těchto skutečností. Dle názoru rekursní stolice stačí k odůvodnění příslušnosti v oněch případech, kde skutečnosti, zakládající příslušnost, se shodují s věcným nárokem, když strana žalující tyto skutečnosti jen uvádí, není třeba důkazu, ten se vyhrazuje rozhodnutí ve věci hlavní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Neprávem míní stěžovatel, že sudiště §u 87, druhý odstavec, j. n., dle něhož odvolací soud posuzuje příslušnost prvního soudu, předpokládá, že se jedná o spory, vztahující se na činnost osoby žalované, s jejím obchodem nebo povoláním spojenou. Tomu je tak ovšem při sudišti závodu dle prvního odstavce §u 87 j. n. ve znění novelovém, jde-li totiž o případ, kde majitel má svůj závod mimo vlastní bydliště. Tu ovšem všechny spory, vztahující se na obchodní činnost majitele závodu lze vznést u sudiště tohoto závodu. Ale i v tom případě, že by žalovaný měl bydliště v Prostějově a jen jediný závod v Olomouci, bylo by lze sporný poměr z námezdní smlouvy se zřízcem jeho závodu vznést k řešení na soud závodu, ježto by se spor vztahoval na obchodní činnost žalovaného. Ale rekursní soud posuzoval příslušnost dovolaného soudu podle druhého odstavce §u 87 j. n. ve znění novelovém. Tento stanoví příslušnost sudiště zvláštního závodu a žalobce tvrdil v žalobě, že žalovaný má filiální závod v Olomouci. Před tímto soudem zvláštního závodu lze žalovati ve věcech týkajících se tohoto závodu. Sem spadají i spory námezdní zřízců tohoto závodu se týkající, ježto jsou v příčinném hospodářském vztahu k činnosti závodu. Tento názor stěžovatel vlastně svými vývody nepokouší se ani vyvracet, nýbrž mylně se opírá o první odstavec §u 87 j. n. ve znění novelovém, jehož rekursní soud k posouzení případu ani nepoužil, ježto i žalobce dovolával se sudiště zvláštního závodu, dle druhého odstavce §u 87 j. n.

Čís. 5814.

Pro řešení otázky rozepře, zda jest nepřipustnou exekuce na zabavené věci, protože jde o příslušenství nemovitosti, jest rozhodnou doba zabavení movitých věcí, předpokládajíc, že jejich právní povaha příslušenství trvá také ještě v čase rozsudku své stolice.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 58/26.)

Žalující firma domáhala se žalobou zrušení exekucí, vedených žalovanými na movitosti, tvrdíc, že movitosti jsou příslušenstvím nemovitostí, daných jí do zástavy. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Má-li soud ve sporu řešiti otázku, zda je exekuce na zabavené věci podle §§ 252 a 39 čis. 2 ex. ř. nepřipustna, protože jde o věci, jež jsou příslušenstvím nemovitosti, nemůže ji řešiti pro dobu již minulou, zejména, jak to mylně činí procesní soud, pro dobu prodeje nemovitosti, jichž příslušenstvím byly, nýbrž může ji toliko řešiti podle doby zabavení sporných věcí a za předpokladu, že jejich právní povaha příslušenství, která samostatnou exekuci vylučuje, trvá také ještě v čase rozsudku první stolice. To plyne jasně z ustanovení §u 406 c. ř. s., jež ovšem mluví toliko o odsouzení k nějakému plnění, musí však býti vykládáno v širším smyslu, že totiž v čase rozsudku musí býti nárok oprávněn, takže zásada §u 406 c. ř. s. platí všeobecně také pro spory určovací, kde o plnění nejde. Mylným je názor rekurentův, že stačí zjištění procesního soudu, že sporné věci byly příslušenstvím v době prodeje nemovitosti, ani žalovaní prý netvrdí a neprokázali oddělovacího činu nového vlastníka, takže věci zůstaly k hlavní věci v poměru příslušenství i nadále. Žalovaní tvrdili při roku ze dne 18. září 1924 okolnosti, ze kterých jde jasně na jevo, že movitosti, které podle vůle dřívějšího vlastníka s jeho nemovitostmi jako s nejpodstatnější částí jeho podniku byly spojeny pro zvláštní potřeby tohoto podniku a tak se staly jejich příslušenstvím, tohoto právního rázu pozbyly, protože zcizené movitosti podle vůle nového vlastníka neslouží již potřebám původního podniku a tím se také věnování oněch movitostí pro potřeby tohoto podniku a jejich sloučení s nemovitostmi stalo bezpředmětným. Sporné movitosti byly podle toho od podniku, jemuž s nemovitostmi sloužily, odloučeny a nabyly tím právní povahu věcí úplně samostatných, na osudu nemovitostí nadále již naprosto nezávislých. Tvrdí-li žalovaní, že nastala taková změna v určení a s tím také v povaze zabavených věcí, má odvolací soud právem za nutné, by bylo zjištěno, pokud toto tvrzení odpovídá pravdě a které ze zabavených věcí touto změnou byly postiženy, které tedy z nich jsou dosud příslušenstvím zcizených nemovitostí a které nikoliv.

Čís. 5815.

K exekuci vyklizením proti majiteli domu jest oprávněn, kdo byl politickým úřadem určen za nájemníka ve smyslu druhého odstavce §u 2 zákona ze dne 11. července 1922, čis. 225 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 6. dubna 1923, čis. 87 sb. z. a n.

Pro p o v o l e n í exekuce nezáleží na tom, že povinný pronajal již byt jinému.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 90/26.)

Nálezem okresní politické správy byl Josef Č. určen nájemníkem bytu v domě Josefy R-ové. Ježto Josefa R-ová byt pronajala jinému,